

Daand i Hante med denne. Jeg skal tillade mig at omtale en Bestemmelse, som slutter sig til dette Udfnit, idet jeg skal udtale min Glæde over, at man i § 75 er kommen til den Bestemmelse, at Ingen er pligtig til at modtage Valg til det kommunale Hverv at være Medlem af Bestyrelsen for de Fattiges Kasse. Det er Noget, som det forekommer mig, at man alifor ofte møder, nemlig Pligten til at modtage Valg til det kommunale Hverv, og naar man ser, hvilken overordentlig Betydning man nu vil tillægge Kommunens Stilling, Valgene i Kommunen o. s. v., saa er der noget Mistrøstende i, at man samtidigt finder det nødvendigt at gjøre Kommunens Tjeneste, det at være Medlem af Kommunalbestyrelsen o. s. v., til Pligtarbejde. Her er det derimod gjort til en Uvægsag, og jeg er fuldkommen vis paa, at det er rigtigt og ogsaa nok skal vise sig at være rigtigt. Loven af 8de Marts 1856 om de Fattiges Kasse nævner slet ikke dette Moment, og jeg tror, at Spørgsmaalet, om man skulde modtage Valg eller ikke, er blevet forstaaet noget forskelligt, men jeg tror ikke, at det har viist sig at have praktiske Vanskeligheder, at der ikke har været nogen Bestemmelser i saa Henseende. Jeg har tilladt mig at dvæle noget herved, navnlig fordi det jo tidligere har været et Hovedprincip i de kommunale Lovforslag at gjøre denne Adskillelse imellem frivillig Fattigunderstøttelse og egentlig tvungen Understøttelse, og det er virkelig min Overbevisning, at skjøndt det Første nu har faaet en mere subsidier Plads i Lovforslaget, saa kan det for Fremtiden faae en overordentlig stor Betydning, at Bestemmelserne om de Fattiges Kasse udvikles paa en virkelig heldig Maade. Jeg skal tillade mig nogle faa andre Bemærkninger til Lovforslaget. Det første Kapitel skal jeg ikke dvæle væsentlig ved, men blot tillade mig at nævne, at i § 14, som jeg betragter isom en Hovedbestemmelse, for saa vidt de forskellige familieretlige Bestemmelser, Lovforslaget indeholder, maa ses i Belysning af denne Paragraf, er Reglen, hvad jeg finder ganske naturligt, den, at det er Fattigvæsenet, som strax bør træde til, naar saadanne Personer mangle Forsørgelse. Derimod er det mig ikke ganske klart, hvorledes det forholder sig med dens Stilling, der bliver trængende. Jeg vilde finde det ønskeligt, at det ikke blev Fattigvæsenets Pligt diebliffelig at henvende sig til Slægtningene, men at det blev paalagt den Vedkommende, som en Slags Pligt, naar han kunde paavise Slægtningene, der skulde forsørg ham, først selv at henvende sig til disse. Jeg tror nemlig, at naar Fattigvæsenet strax skal agere paa hans Begne, saa vil man ofte komme ind paa forskellige Stridsspørgsmaal, som maasse kunde undgaas, naar den Vedkommende nærmest selv blev Organet for Henvendelsen til Familien. Det følger jo imidlertid af sig selv, at Hovedbestemmelsen maa være den, der findes i § 14. Vor saaledes den Vedkommende i Syl-

land, medens hans Familie lever her i Kjøbenhavn, og han kommer til at trænge i Dag, saa vil han jo alligevel komme til i første Diebliff at henvende sig til Fattigvæsenet; men der kunde dog, som sagt, være nogen Grund til at lade ham selv foreløbigt forsøge, om han ikke kunde komme overens med Familien. Det forekommer mig ogsaa, at en saadan Fremgangsmaade vilde stemme bedst med Grundlovens § 84, der jo stiller Slægtningene foran Fattigvæsenet. — Med Hensyn til Forsørgelsesstedet, der omhandles i 2det Kapitel, skal jeg tillade mig at bemærke, at naar den høitærede Minister er gaaet bort fra Fødestedet som forsørgelsespligtigt, saa følger jeg med i dette Punkt og indrømmer, at om man vil sætte Antallet af de Aar, i hvilke Vedkommende skal have opholdt sig i en Kommune for der at blive forsørgelsesberettiget, noget høiere eller lavere, beror væsentligt paa Hensigtsmæssighedsbetragtninger. Der kan tale meget for, hvilken af de to Aarvækker man vil vælge, men jeg indtager ikke i saa Henseende noget bestemt Standpunkt, og jeg tror, at det ikke vil være saa overordentligt vanskeligt at komme tilrette i dette Punkt. Det ærede Medlem, der havde Ordet umiddelbart før mig, talte om de Tilfælde, hvori der fra Fattigbestyrelsens Side var sket Overlister, udviist Snildhed osv. Jeg skal dertil sige, at jeg tror, at alt Sligt forsvinder mere og mere. Navnlig under den nye Kommunalordning, hvorefter jo den Slags Fattigsager, hvorom der her kan være Tale, blive indbragte i selve Kommuneraadene, gaar man mere og mere bort fra den Slags Ting; men forefsten er det min Overbevisning, at naar man ovehovedet er bange for, at slige Ting skulle finde Sted, saa kan man sætte, hvilkenformhelst Bestemmelse man vil, og der vil dog altid være Noget, man vil kunne hærige sig i, og ved hvis Hjælp man kan opnaa det Samme, der nu opnaas under de gjældende Bestemmelser. Naar man imidlertid har ansvarlige og offentlige Kommunalbestyrelser hele Landet over og har Offentligheden til Kritiker, saa tror jeg ogsaa, at der dertgjennem vil være tilstede en saadan Kontrol, at man kan gjøre sig Haab om, at den Slags Ting ikke vil ske. Endelig tror jeg heller ikke, at man kan andet end antage, at Kommunalbestyrelserne, naar der ikke er Tvivl tilstede, i det Hele maa antages kun at ville gjøre det, som er lovligt rigtigt, og jeg tror virkelig heller ikke, at der nu forekommer saa mange tvivlsomme Sager; men det er ganske vist, at der hidtil er optaaet overordentlig mange Tvivl, navnlig hvad Forsørgelsespunktet angaar, og den Kommune, der prøves, om jeg saa maa sige, til at anerkende sin Forsørgelsespligt, er da ofte tilbøielig til at tro, at der er gjort Kunst for den anden Side, skjøndt der slet ikke foreligger noget Saadant. Det er saa overordentligt vanskeligt at staffe fuldkomne Dplysninger i den Retning til Stede,